

Ο ΑΓΙΟΣ ΠΟΡΦΥΡΙΟΣ

Διήγηση

Ευάγγελος ήταν το βαπτιστικό του όνομα και τον φώναζαν Άγγελο. Κι ήταν Άγγελος, όνομα και πράγμα. Διότι από μικρός ζούσε με υποδειγματική υπακοή, διατηρούσε την καρδιά του καθαρή και επιθυμούσε με σφοδρό πόθο να δοξάζει τον Θεό.

Οι γονείς του ήταν φτωχοί και γι' αυτό τον λόγο ο πατέρας του αναγκάστηκε να ταξιδέψει στα ξένα και να δουλέψει ως εργάτης στη διώρυγα του Παναμά. Έτσι, ο μικρός Άγγελος που έμεινε πίσω, βοηθούσε σε κάθε δουλειά μέσα κι έξω από το σπίτι. Για όλα ήταν πρόθυμος: να φυτεύει, να σκαλίζει, να ποτίζει τον κήπο, να πηγαίνει και να φέρνει τα ζώα για βοσκή, να φυλάει τα πρόβατα.

Σχολείο δεν μπόρεσε να πάει παρά μόνο μία τάξη κι αυτή λειψή, γιατί ο δάσκαλός του συχνά αρρώσταινε. Έτσι δεν μπόρεσε να μάθει εκεί γράμματα. Ωστόσο αγαπούσε το διάβασμα και γι' αυτό, όταν βρήκε ένα βιβλιαράκι με το βίο του αγίου Ιωάννου του Καλυβίτου, το πήρε κοντά του εκεί που έβοσκε τα πρόβατα και λίγο-λίγο άρχισε συλλαβιστά να διαβάζει.

Ωστόσο, μόλις σε ηλικία επτά χρονών αναγκάστηκε να φύγει από το χωριό του, τον άγιο Ιωάννη Ευβοίας, και να πάει στη Χαλκίδα για να δουλέψει σ' ένα κατάστημα που γνώριζε η μητέρα του. Ήταν ένα μεγάλο μπακάλικο, όπου έβρισκε κανείς να αγοράσει απ' όλα τα είδη. Εκεί βρήκε να εργάζονται άλλα δύο παιδιά. Τα παιδιά όμως αυτά είδαν πρόθυμο τον Άγγελο και του φόρτωναν όλες τις δουλειές. Ενώ, όταν ήταν οι δυο τους, είχαν κανονίσει να σκουπίζουν και να ποτίζουν τα λουλούδια εναλλάξ, όταν ήρθε εκείνος ως νέος υπάλληλος, τον έβαλαν να τα κάνει όλα μόνος του. Ο μικρός όμως Άγγελος δεν σκεφτόταν πονηρά, ούτε παραπονιόταν. Έκανε πάντα με χαρά ό,τι του ζητούσαν.

Φαίνεται ότι στην αρχή το αφεντικό δεν μιλούσε. Τους άφηνε να τα κανονίζουν μεταξύ τους. Κάποτε όμως μια απλή κίνηση του μικρού Άγγελου τράβηξε την προσοχή του αφεντικού. Τον είδε να σκουπίζει και να μαζεύει με προσοχή μερικά σπυριά του καφέ που είχαν πέσει κάτω. Τα ξεχώρισε λοιπόν και τα έβαλε στο τσουβάλι. Θαύμασε το αφεντικό το πνεύμα οικονομίας του μικρού και φώναξε αμέσως όλους τους άλλους, για να τους διδάξει ότι δεν πρέπει εύκολα να πετάνε ό,τι μπορεί να χρησιμοποιηθεί. Επιπλέον τους επέβαλε τη σωστή κατανομή της εργασίας, ώστε να μη σηκώνει όλο το βάρος ο μικρός Άγγελος. Από τότε το αφεντικό του τον αγάπησε ιδιαίτερα και πάντοτε τον προστάτευε. Ύστερα από δυο χρόνια όμως έφυγε για τον Πειραιά, για να συνεχίσει να εργάζεται στο μπακάλικο ενός συγγενή του.

Ωστόσο παντού ο Άγγελος αισθανόταν περισσότερο την προστασία του Θεού και σ' Εκείνον εμπιστευόταν όλους τους πόθους και τις επιθυμίες του. Μια μέρα άκουσε στο μαγαζί να γίνεται συζήτηση για το Άγιον Όρος. Εντυπωσιάστηκε. Σκέφτηκε ότι εκεί θα μπορούσε να πραγματοποιήσει όλα τα όνειρά του. Και ποιο ήταν το όνειρό του; Να μοιάσει στον άγιο Ιωάννη τον Καλυβίτη! Να ζει μόνο για τον Θεό και να Τον λατρεύει με όλη του την καρδιά! Σκέφτηκε

λοιπόν να πάει στο Άγιον Όρος και να δει από κοντά αυτά για τα οποία μόνο άκουγε και θαύμαζε... Πώς να πάει όμως μόνος του, μικρό παιδί; Και πού να βρει χρήματα;... Πολλά ήταν τα εμπόδια. Αλλά με τη βοήθεια του Θεού όλα τα ξεπέρασε.

Ζήτησε από το αφεντικό του το εισιτήριο για να πάει με το πλοίο μέχρι τη Χαλκίδα, για να πάει τάχα στη μητέρα του, αλλά συνέχισε τη διαδρομή μέχρι το Βόλο κι από εκεί μέχρι τη Θεσσαλονίκη. Τον βρήκε ο ελεγκτής, αλλά τον λυπήθηκε. Τον μάλωσαν κι οι ναύτες αργότερα, αλλά δεν τον έδιωξαν. Μια κυρία που είδε τη σκηνή και κατάλαβε ότι είναι φτωχό παιδί, τον κάλεσε και του έδωσε μια φέτα ψωμί με τηγανισμένες μαρίδες. Τις δέχθηκε ευχαρίστως.

–Μπράβο! της είπαν κάποιες άλλες κυρίες. Καλά έκανες και βοήθησες το καημένο.

–Τέλος πάντων, απάντησε εκείνη, κανονικά τέτοια αλητόπαιδα δεν πρέπει ούτε να τα κοιτάζει κανείς, ούτε να τους προσφέρει τίποτε... Αλλά τι να κάνουμε;... Βλέπετε, είμαστε άνθρωποι.

Πρώτη φορά άκουγε να τον λένε «αλητόπαιδο» ο Άγγελος. Αλλά δεν αντέδρασε.

«Όντως αλητόπαιδο είμαι», σκέφθηκε. «Αλήτης για την αγάπη του Χριστού!» Ταξίδευε μόνος. Δεν φοβόταν όμως. Προσευχόταν θερμά και παρακαλούσε τον Θεό με τα λόγια ενός τροπαρίου που θυμόταν:

–«Φουρτουνιασμένη θάλασσα είναι η ζωή μου, Κύριε... Οδήγησέ με σ' ένα λιμάνι, όπου θα ησυχάσει η ψυχή μου»... («Τοῦ βίου την θάλασσαν υψουμένην καθορῶν τῶν πειρασμῶν τῶ κλύδωνι, τῶ ευδίῳ λιμένι Σου προσδραμῶν βοῶ Σοι...») (Ψυχασάββατο, Ἀναστάσιμος Κανῶν ἤχου πλ. β', ειρμός σ' ὠδῆς).

Πράγματι, ο Θεός οδήγησε τα βήματά του στο Περιβόλι της Παναγίας. Ένας Γέροντας που πήγαινε στα Καυσοκαλύβια τον βρήκε στο λιμάνι, πριν επιβιβαστεί στο καράβι για Άγιον Όρος. Τον είδε μικρό και τον ανέλαβε υπό την προστασία του. Πήγαινε στα Καυσοκαλύβια. Ο Άγγελος έζησε κοντά του με υποδειγματική υπακοή, γι' αυτό και ο Θεός τον αξίωσε να γίνει πολύ σύντομα μοναχός και να αποκτήσει πολλά έκτακτα χαρίσματα. Κι όταν αρρώστησε κι έπρεπε να εγκαταλείψει το Άγιον Όρος, μόλις σε ηλικία 19 ετών, ο νεαρός μοναχός υποτάχθηκε στο θέλημα του Θεού. Άλλωστε το είχε μάθει καλά.

Πάντα ο Θεός έχει το σχέδιό Του. Και στην περίπτωση του νεαρού μοναχού η Πρόνοια του Θεού προετοιμάζε έναν σύγχρονο Άγιο, τον όσιο Πορφύριο, ο οποίος ακολούθησε πορεία θαυμαστή και έγινε μέσα στον κόσμο φάρος φωτεινός, που έδινε ελπίδα στους ταξιδιώτες της ζωής. (Ο Άγιος κοιμήθηκε στις 2 Δεκεμβρίου του 1991).

ΣΥΖΗΤΗΣΗ

1. Για ποιον, παιδιά, μιλήσαμε σήμερα;

Για τον όσιο Πορφύριο τον Καυσοκαλυβίτη· και γνωρίσαμε τα παιδικά του χρόνια.

2. Θυμάται κάποιος πώς λεγόταν όταν ήταν μικρός ο άγιος Πορφύριος;

Ευάγγελος ήταν το όνομά του, αλλά όλοι τον προσφωνούσαν Άγγελο.

3. Πέρασε εύκολα παιδικά χρόνια ο Άγιος;

Η οικογένειά του ήταν πολύ φτωχή, ο πατέρας του ξενιτεύτηκε και ο ίδιος δεν μπόρεσε να μάθει γράμματα στο σχολείο, αν και τα αγαπούσε. Μάλιστα αναγκάστηκε μόλις σε ηλικία 7 χρονών να πιάσει δουλειά στη Χαλκίδα και αργότερα στον Πειραιά.

4. Πώς εργαζόταν ο Άγιος;

Στην εργασία του ο Άγιος ήταν υποδειγματικός. Εργαζόταν με πολλή προθυμία και τιμιότητα και γι' αυτό έδωσε τις καλύτερες εντυπώσεις στα αφεντικά του.

5. Όμως τι πόθο είχε μέσα του ο άγιος Πορφύριος;

Ο μικρός Ευάγγελος ήθελε να μοιάσει στον άγιο Ιωάννη τον Καλυβίτη, ήθελε να ζει μόνο για τον Θεό και να Τον λατρεύει με όλη του την καρδιά. Ο Θεός τον αξίωσε να πραγματοποιήσει τον πόθο του, να πάει στο Άγιο Όρος, στη συνέχεια να γίνει ιερέας σε εκκλησία στο κέντρο της Αθήνας, στην Ομόνοια, και να γίνει τελικά με την ενάρτη ζωή του ένας σύγχρονος Άγιος της Εκκλησίας μας.

Παιδιά, μία μεγάλη αρετή που είχε ο άγιος Πορφύριος και που τον χαρακτήριζε σε όλη του τη ζωή ήταν η εργατικότητα του. Ήταν επιμελής και τίμιος στην εργασία του κατά τα παιδικά του χρόνια, ασκήτεψε και εργάστηκε στο Άγιο Όρος, διακόνησε με θαυμαστό ζήλο χιλιάδες ψυχές ανθρώπων στο κέντρο της Αθήνας και έχτισε και ένα πολύ μεγάλο μοναστήρι στο Μήλεσι Αττικής.

Όλα αυτά με μεγάλες θυσίες και πολλούς κόπους φρόντισε να τα εργαστεί προς ψυχική ωφέλεια και καλλιέργεια των ανθρώπων.

6. Πώς μπορούμε κι εμείς ν' αποκτήσουμε αυτή την αρετή;

- ✦ Με τη θέληση που θα δείχνουμε, και τη διαρκή προσπάθεια που θα κάνουμε για τα μαθήματά μας.
- ✦ Με την υπακοή στους γονείς μας και την πρόθυμη και πρόσχαρη συμπαράστασή μας σε ό,τι μας ζητούν να βοηθήσουμε.
- ✦ Με την προσευχή μας προς τον Κύριο Ιησού Χριστό να μας χαρίσει αυτή την ευλογημένη αρετή που και ο ίδιος από μικρό παιδί την παρουσίαζε στην επίγεια ζωή Του.

7. Και ποια θα είναι τα ευλογημένα αποτελέσματα στη ζωή μας από την καλλιέργεια αυτής της αρετής;

- ✦ Θα γίνουμε άνθρωποι χρήσιμοι στην κοινωνία μας.
- ✦ Θα γεμίζει η καρδιά μας από χαρά και αγαλλίαση για τα έργα που θα κάνουμε.
- ✦ Θα μας αγαπούν οι άνθρωποι.
- ✦ Και κυρίως θα ελκύουμε τη χάρη και την ευλογία του Θεού!

Σύνθημα: Μιμούμαι την εργατικότητα των Αγίων!